

МАГІЯ РІЗДВА

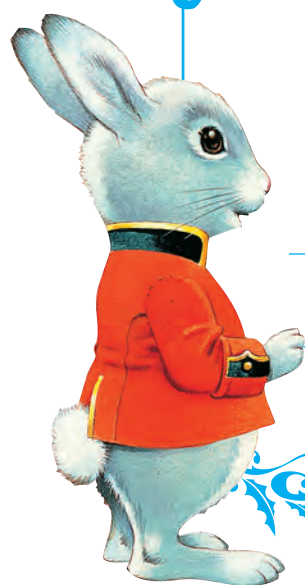
Ілюстрації Тоні Вульфа

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2021

Ця книжка належить

віт казок до себе кличе
Дивовижний, чарівний,
І Різдво що день, то ближче...
Чом ти, зайчику, сумний?
День за днем казки читаймо,
Поринаючи в дива, —
І до тебе завітає
Добра магія Різдва.

Поміж зеленавими кущами ялівцю, поміж червонолистими кленами й вічнозеленими ялинками вилася стежка. Вона вела в лісову гущавину, потім звертала до дубів, а тоді до каштанів. Саме там, під каштаном, у будиночку номер два, і мешкала родина маленького Ральфі — жвавого білого зайченяти. Його напрочуд легко побачити серед дерев, бо він завжди вбраний у червону курточку із золотими гудзиками, яку пошила йому мама.

Улюблена пора року Ральфі — літо, бо тоді цілісінькими днями можна стрибати, наче жабка, грати в м'яча з бабаками, ганятися за метеликами та крутити сальто на траві на заздрість білкам. Як же весело бавитися гуртом!

Але літо добігло кінця, і Ральфі засумував. Дні стали коротшими, з дерев опало листя, дув крижаний вітер. Наближалася зима, і зайченя зрозуміло, що незабаром зовсім не лишиться друзів, з якими можна буде гратися. Щороку та сама історія: узимку інші тварини впадали в сплячку, а він лишався сам-один.

— Чому б нам теж не впасти в сплячку? — спитав він у мами.

— Ох, любий мій синочку, природа задумала інакше. Зайчики не сплять узимку, — відповіла зайчиха.

— Ех... А мені так хочеться проспати аж до весни. Терпіти не можу зиму! — зітхнув Ральфі.

— Не кажи так, синку. Зимою дуже багато гарного, чого не побачиш в інші пори року! Наприклад, багато снігу. Хіба ти не любиш сніг?

— Ні! — буркнув Ральфі. — Самому на снігу гратися нецікаво.

Тоді мама нагадала, що взимку настає свято, яке обожнюють усі діти світу. Вона була певна, що це покладе край капризам маленького Ральфі.

— А Різдво? Невже й воно тобі не до вподоби?

Ральфі трохи поміркував і несподівано розридався:

— Мамусю, якщо я не можу святкувати разом із друзями, то й до Різдва мені байдуже...

І він утік. Бідолашний Ральфі! Це й справді дуже сумно, бо Різдво йому таки подобалося: він любив вибирати барвисті кульки й прикрашати ними ялинку біля нірки, чіпляти на двері вінок із гілочок гостролиста, чекати півночі, затамувавши дух. Різдво — це ж таке особливе свято!

А потім, зачинившись у своїй кімнаті, Ральфі взяв перо, чорнильницю, шматок бересту і став писати. Він писав і писав... але кому?

Про це Ральфі нікому не розповідав. Таємницю знав лише його дідусь, адже саме він повідав онукові, що за високими горами, за синіми морями, за хмарами розкинулося фантастичне королівство, де живе король Різдва —

білобородий гном у червоній сорочці та із золотою короною на голові. А ще дідусь казав, що в тому королівстві завжди свято, завжди Різдво! Дванадцять місяців поспіль! Король Різдва отримує листи від усіх дітей світу, уважно їх читає, а тоді дбайливо вибирає для кожного малюка особливий подарунок.

Ральфі подобалося думати про це королівство, але іноді він побоювався, що все це просто казка.

— Я вже великий, — уголос розмірковував він. — Може, уже час припинити вірити в казки?

Ні, Ральфі, казки існують! Хай би що крилося за ними — магія чи фантазія... — вони існують! Байдуже, чи то заклинання, чи мрії. Важливо, щоб у них вірили!

Тож Ральфі вірив усім серцем. І цього року знову взяв перо, чорнильницю, шматок бересту і став писати...

Любий королю Різдва!

Мені дуже сумно. Усі мої друзі поснули. Не лишилося нікого, з ким можна погратися, і я почуваюся трішечки самотнім. З вами ніколи такого не буває? Мама каже, що взимку теж багато гарного, але без друзів мені нічого не подобається... навіть Різдво! Та вас я все одно люблю.

Ральфі

Тепер, коли Ральфі вилив душу королю Різдва, йому полегшало. Він згорнув берест, перев'язав його травинкою і побіг надсилати листа. Та не встиг він ступити за поріг, як пішов сніг! Як же стало гарно! Сніжинки повільно падали на землю, кружляючи в неймовірних піруетах: ніби безліч граційних танцюристок у білих сукеночках.

Незабаром дах Ральфового будиночка уже вкрила товста біла ковдра.

— Гм... Певно, мама казала правду... Сніг такий красивий! А от якби ще поряд були бабак Марті та білчєня Текс, ми б погралися в сніжки! — міркувало зайчєня.

Поволі наставала ніч. Надворі стемніло. Мама-зайчиха постукала у двері синовї кімнати: уже пізно, час укладатися спати.

Марія Різдва

— Як справи, синку? — запитала мама, погладивши пухнасту голівоньку. — Розумію, що ти сумуєш за друзями, але повір, зима все одно буде веселою! Знаєш, я маю для тебе сюрприз...

І вона простягнула зайченяті красиву книгу в шкіряній палітурці, з великими літерами.

Ральфі навіть розгубився: це ж найсправжнісінька чарівна книга!

